

гови братя. Т. Александровъ бѣше постоянно при него, ободрявайки го, мжчейки се да го отклони отъ решението му, да умрѣ.

Той чакаше края на дѣлото и гаснеше. Най-последъ търпението му се изчерпа, чашата на угорчението се прелѣ и въ деня на годишнината отъ смъртта на майка си, изпратилъ навънъ близкиятъ човѣкъ, който бѣ при него, написалъ нѣколко топли писма до близкитѣ си, увѣрявайки ги още веднажъ, за последенъ пътъ въ своята невиностъ, заключилъ се въ стаята си, решава да припомни на гробаритѣ, че има единъ трупъ, който тѣ преди една година забравиха да погребатъ.

Отровата и куршумътъ прекратиха страданията на единъ мжченикъ, който носѣше кръста на собствената си голгота, отведоха го при Лора, а тѣй сжщо довършиха безкрайното дѣло. Но и въ тоя моментъ изправенъ предъ смъртта, него силно измжчва мисълта, че предъ обществото ще остане виновенъ за смъртта на жена си, че тая заблуда, че той е убиецъ ще остане не разсѣяна и завещава: »Нека земята не даде покой на коститѣ ми, ако азъ съмъ виновенъ... Ако има въ България петъ души за които да знача нѣщо, нека поискатъ напечатването на всички документи по дѣлото и нека тѣ се попълнятъ съ всичко, което нѣкой може да разкрие по тѣхъ«.

Но и до днесъ, единайсѣтъ години следъ неговата смъртъ не се стори абсолютно нищо въ това направление — не се намѣриха тия петъ души, които да изпълнятъ неговиятъ заветъ. А знайно е, че мнозина не, а грамадна частъ отъ обществото е все още подъ впечатлението на мълвата и заблудата, която изкуствено бѣ създадена отъ заинтересувани страни, че Яворовъ е убиецъ на Лора. И до днесъ, нѣкои въ които не е още затихнала злобата и жаждата за мжсть, разпространяватъ лжжата, че Яворовъ се е самоубилъ защото дѣлото щѣло да вземе нѣкакъвъ неблагоприятенъ за него край. Нищо подобно! Всичко това е измислица на ония, които желаятъ да подържатъ заблу-